

MIJO BENDRA (M) (1957) iz Vukovara, Grgura Ninskog 8 (razgovarala OF dana 05. marta 2003. godine u VUKOVARU)

Na osnovu pregovora sa JNA 18.11.1991. godine predao sam se JNA na Mitnici. Nas 182 se predalo sa oružjem. Pre rata sam bio vozač a kada je počeo rat priljučio sam se vojsci ZNG gde sam bio niži zapovednik. Prilikom predaje nas su čuvali mladi vojnici i oni su se regularno ponašali prema nama. Sa Mitnice, preko tzv. Bugarskog groblja stigli smo na poljoprivredno dobro Ovčara. Noć smo proveli u štali na betonu. Čuvala nas je redovna vojska a četnici su povremeno ulazili u štalu i vredjali nas, ukoliko bi nekoga prepoznali od zarobljenih njih su izvodili i tukli, mene na sreću niko nije poznao. Ta noć je bila strašna, svi smo bili uplašeni, jedan četnik je stajao naslonjen na vrata i držao je prst na obaraču i posmatrao nas. Ja mislim da tada niko nije ubijen pošto su tamo bili i predstavnici MKCK.

Sutra ujutro pošli smo za Sremsku Mitrovicu, dali su nam konzervu da jedemo ali nismo dobili otvarače za konzerve tako da smo pregladneli stigli u zatvor. U toku puta glave smo morali držati sagnute tako da nismo mogli videti gde idemo. Istovarili su nas u zatvor, prošli smo kroz špalir batinaša, ja sam uspeo da izbegnem udarac. Uputili su nas na jedno igralište gde smo stajali duže vreme, a odatle su nas odveli u jednu hladnu salu gde smo bili skinuti do gola i gde su nam oduzeli sve stvari, novac, dragocenosti, pertle, opasače i za oduzete stvari smo dobili potvrde. Meni su po izlasku sve vratili osim deviza.

Ja sam bio svega 2-3 dana u Sremskoj Mitrovici kada nas je oko 200-250 zatvorenika prebačeno u Aleksinac. Među nama je bilo nas oko 30 koji smo se predali sa oružjem i drugi. Kada smo stigli u Aleksinac raspoređeni smo u grupe «veliki ustaša», «ustaša» i sl. Ja sam bio u najgoroj grupi. Odmah sam dobio batine, razbili su mi glavu metalnom šipkom od čega sam izgubio svest. To je uradila specijalna vojna policija iz Niša.

Smešten sam u samicu. Čuvari su dolazili dva puta u toku dana i tukli me, tukli su i druge pošto sam čuo jauke. U samici ne znam tačno koliko sam bio pošto sam uvek bio u polusvesnom stanju od batina. Prilikom boravka u logoru slomljeno mi je 5 rebara, naprsila mi je prsna kost, imam oštećenje kičme – zdravstvena komisija mi je utvrdila 50 % invalidnosti. Tukli su me i prilikom ispitivanja, dva puta dnevno sam ispitivan. Oficir koji me je ispitivao sa mnom je normalno razgovarao ali kada on izađe iz prostorije dolazili su batinaši i premlaćivali me.

Dva dana sam bio u tzv. ledari – samici bez prozora, kroz otvor na vratima mi je čuvar davao hranu tako što bi izvnuo tanjir i sva hrana pala na pod, ja sam hranu jeo sa poda kao pas. Mi što smo bili po samicama, nas 32 sakrivani smo od MKCK, više puta smo tako, prilikom posete MKCK autobusima voženi i po 30-40 km daleko od Niša. Kada sam izašao iz samice odveli su me u sobu sa ostalim zatvorenicima i pred njima su me šamarali. U toj prostoriji je bilo zatvorenika od 14 do 70 godina. Maloletne i staree su ranije pustili na slohodu. Tek posle 2 ili 3 meseca (negde oko nove godine) smo i nas 32 popisani od strane MKCK, i to sasvim slučajno, pošto su nas čuvari i tada po ustaljenoj praksi izvodili i vozali ali kada smo se vratili predstavnici MKCK su još uvek bili tu pa smo i mi konačno popisani. Tom prilikom sam na parčetu WC papira napiso broj telefona moje supruge i to sam dao jednoj ženi iz MKCK.

Ubrzo nakon što smo popisani ponovo smo potrpani u autobuse, mislili smo da konačno idemo kući, međutim ponovo smo vraćeni u Sremsku Mitrovicu. Maltretiranja su nastavljena, svakodnevna ispitivanja, uskladjivanje iskaza, pretnje da će mi ubiti decu, da nikada nećemo biti razmenjeni, da nas «Tudman neće». Nismo smeli nikom da se žalimo zbog povreda, često su nas tukli tako da se povrede ne vide, po tabanima i zadnjici. Ja sam prilikom jedne posete predstavnika MKCK smogao hrabrosti, skinuo sam svu odeću sa sebe i pokazao ožiljke i podlive. U Sremskoj Mitrovici sam ostao do 22. 05 1992. kada sam razmenjen kod Lipovca. Tada su u zatvoru uglavnom ostali samo vojnici ali još uvek je bilo civila. Nakon izlaska lečen sam još godinu dana u Istarskim Toplicama bio sam psihički i

fizički slomljen. Iako smo imali tri obroka u zatvoru izašao sam sa oko 35 kg manje nego kada sam otišao. Kuća u Vukovaru mi je srušena za vreme borbi sada je obnovljena i živim u Vukovaru.